

לזכרה של מיכל אפלבוט ז"ל

דברי בטקס האוויה, ביום שלישי ט"ז בחשוון תשפ"ד, בקיבוץ אלהב

מיכל יקרה ואהובה!

את בשבילי ממש משפחה. שנים רבות גרנו בשכנות טובה, את ומנחם וחמשת ילדיכם, ואנחנו - משפחת קרול וחמש הבנות. שכנות שמקפלת בתוכה סיפורי חיים מרתקים. את ומנחם והוריי, רחל ואריה קרול, ממקימי הקיבוץ ומייסדיו, שנשאו בעול המורכב כל כך בהקמת קיבוץ חדש בנגב המערבי השומם והצחיח. הם וחבריהם, וותיקי הקיבוץ, הניחו יסודות יציבים ועמוקים לקיבוץ הפורח שלנו היום. השנים חלפו ורק את, מיכל יקרה, נשארת לבדך מן הבית המשותף לארבע משפחות ענפות, שההוריהם כבר נפטרו לפני שנים לא מעטות.

בשנים האחרונות, בצילה של הקורונה, הפכת לבת בית אצלנו. הגעת אלינו לארוחות שבת, כשריני המטפלת מתאמת עימנו את הזמנים. שמחנו, בני ואני, לחזק את הקשר עתיר השנים, ולחזור לזיכרונות משותפים לך ולהוריי. לשכנות עם הקיר המשותף ביניכם ובינינו, לריחות ולמאפים שנדדו ממרפסת למרפסת...

מיכל. ראיתי בך דמות של אמא, אהבתי את הסיפורים והזיכרונות שלך על אמא שלי, על גידול הילדים בחינוך המשותף, על המשחקים בדשא שלנו ועל שיחות חולין רבות על מדרגות הבית שלנו. הרבית לספר לנו ליד השולחן, על הרצליה ועל החיבה המיוחדת שלך לחליבות, בשתי ידיך ברפת הקטנה שהייתה לכם שם!

כמה סיפורים שמענו ממך על הטיפול המסור בילדי הקיבוץ מגיל צעיר עד הגן. לאורך שנים רבות זכרת היטב את הילדים שבגרו מזמן, והיום כבר חובקים בעצמם ילדים ונכדים. זכורה לי במיוחד הסוכה המשותפת של הבית שלנו. כשאת ואמא שלי מקשטות באומנות מיוחדת את הסוכה. את מכינה את הפרחים הגדולים והצבעוניים ואמא שלי מעצבת תמונות נוף עם כיתוב ופסוקים מתאימים בכתב ידה העגול...

מיכל יקרה שלנו, הקמת יחד עם מנחם משפחה לתפארת עם הילדים שלכם איציק ז"ל, טוביק, עמי, דידי ואיילה. משפחה שהפכה לשבט גדול עם נכדים ונינים שממשיכים את דרככם - שלך ושל מנחם. אני שולחת לכל המשפחה ולריני היקרה שהייתה יד ימינך בשנים האחרונות, בשמי ובשם קהילת סעד הרחבה ניחומים רבים, ותפילות ובשורות טובות בימי המלחמה הקשה שאנו נמצאים בה עתה. מבקשת אני שתהיי לנו מליצת יושר לכוחות לחוזק, לשמירה על כל בנינו הלוחמים, ואמונה רבה - שנחזור כולנו בע"ה בשלום ובמהרה לקיבוץ שלנו בנגב המערבי. יהי זיכרך ברוך!

מיכל אחיטוב

דברי פרידה מיכל, מתוך דף הפייסבוק של אמוס ברכ

הלילה הלכה לעולמה, אחרי שנים לא פשוטות, חברת הקיבוץ שלנו מיכל אפלבוט. בת 97. מיכל היתה אישה כה טובה, נעימה וחייכנית. צחוקה המתגלגל היה ממלא את המדרכות והמדשאות של סעד.

היא היתה גם רקדנית נפלאה, וכשהיתה מפזזת על הרחבה היה ליבו של הקיבוץ מתרונן. בספר "הנסיך הקטן" מתוארת סצינה בה מגדל הנסיך שושנה אדומה.

הנסיך הקטן אהב את השושנה שלו יותר מכל, טיפל בה, טיפח והשקה, ולא מש ממנה לרגע.
יום אחד, כאשר טייל הנסיך ברחבי הכוכבית שלו נגלה לנגד עיניו גן שושנים מרהיב ביופיו...
כאשר התאושש מן התדהמה אמר הנסיך: אכן. יש עוד שושנים רבות בעולם, אבל האחת הזו
היחידה – והמיוחדת – זו שלי בלבד.
מיכל אהובה! מכל השושנים את היית השושנה היפה והריחנית שלנו!
יהי זכרך ברוך.